

Tønsberg, 3. jan. 1951.

Herr professor dr. phil. Wilhelm Keilhau,

115768
Oslo.

Deres 6-spalters angrep på dr. Scharffenberg i Aftenposten 2. og 3. ds. må vel med rette kunne sies å være tynne saker. Så tynne, at De helt typisk har funnet det formålstjenlig å bruke en hel innledende spalte på å beskyide ham for uridderlighet. Det kan ikke være andet enn london-mentaliteten som stikker hestehoven frem og har forledet Dem til dette.

Og slikt gjør De, som selv har regnet Dem som en av fadderne til det uridderligste av alt uridderlig: Landssvikloven og det såkalte rettsoppgjør! En uridderlighet som trer ~~særlig~~ skarpt og klart frem etter at Norge som følge av den politik som har vært ført, og som De tok meget aktiv del i, er kommet i den aller dødeligste fare for total tilintetgjørelse - på samme måte som Korea.

Deres angrep på Scharffenbergs ridderlighet er åyensynlig basert på en alt for stor tillid til det gamle ordsprog at liten tue kan velte et stort lass. De glemmer at tuen nødvendigvis må ha et visst minstemål i forhold til lasset, ellers blir den bare selv klemt flat.

Det vil aldrig lykkes Dem å kaste smuss på dr. Scharffenberg. Gi det opp jo før jo heller. Folk vil nødvendigvis komme til å sammenlikne Dem og ham, og resultatet herav er ikke tvilsomt.

Georg Hvistendahl (sign.)

Dette brev blev returnert med følgende påskrift:

OVENSTÅENDE HVILER PÅ EN GROV MISFORSTÅELSE. JEG ER IKKE "FADDER" AV "LANDSSVIKANORDNINGEN". TVERT IMOT PRØVDE JEG ÅKKEKKEK I LONDON Å STOPPE DEN, DA JEG MENER DEN I REALITETEN STRIDER MOT ORL. PAR. 97, MEN JEG TAPTE SLAGET, TAKKET VÆRE THAGAARDS INNFLYTELSE. - DE SKYLDER MEG EN UNDSKYLDNING.

Wilhelm Keilhau (sign.)

P.S. ANORDNINGEN ^{var} SLAGET I NORGE, IKKE I LONDON. DEN BLEV SENDT TIL LONDON.

Svarbrev: Tønsberg, 10. jan. 1951.

Herr professor dr. phil. Wilhelm Keilhau,

Oslo.

Da det bare er den minst mulig farvete sandhet som interesserer, har det glødet meg å motta i retur mitt brev av 3. ds. med Deres påtegning om at De ikke er en av fadderne til landssvikloven.

Spesielt har det glødet meg at De finner en beskyldning herom så ærekrenkende at De forlanger en undskyldning. I tillid til Deres opplysninger gir jeg Dem herved denne.

Det er imidlertid så, at De blant mine bekjente, og jeg tror også i vide kretser utover landet, regnes endog som en av de nærmeststående faddere. Denne oppfattning skyldes antagelig bl. a. en artikkel, visstnok i Verdens Gang straks etter "frigjøringa", hvor De skal ha skrevet noe slikt som: "Da vi i London blev klar over at vi måtte gjøre medlemskap i N.S. straffbart etc." Jeg skal imidlertid gjerne benytte enhver given passende anledning til ved hjelp av Deres dementi å beriktige den feilaktige oppfatning.

Tilfellet viser hvor uheldig det er at ikke alle opplysninger og dokumenter er lagt på bordet om alt som er foregått i de forskjellige "kretser" både i London og her hjemme under okkupasjonen. Mange mennesker kunne derved ha vært spart for gale dommer, fordømmelser, rykter, og misstanker og beskyldninger. Det ville ha vært nasjonal holdning i ånd og sandhet. Men det moralske mot manglet.

Georg Hvistendahl (sign.)

*Ridderlig avskrift bekræftet:
Personlig.
G. Hvistendahl*